

роль стратегічного економічного потенціалу економічних систем полягає у здатності забезпечувати відповідні позитивні результати діяльності підприємства в перспективі.

Література:

1. Нісунов В.Я. Роль економічного потенціалу в підвищенні ефективності управління підприємством корпоративного типу / Шура Н.О., Чубаров Д.В.// *Ефективна економіка*. – 2016. – №11

2. Подольчак Н. Ю. Потенціал соціально-економічних систем національного господарства : монографія / Н. Ю. Подольчак, І. І. Яремко, О. Є. Сухай. – Л. : Видавництво Львівської політехніки, 2013. – 220 с.

3. Тарасюк Г.М. Сутнісні характеристики та ефективність використання економічного потенціалу вітчизняних підприємств / Ярмолюк М.Ю.// *Вісник ЖДТУ. Серія: Економічні науки* 2014. – №2(68). – С. 168-176.

Чорна Вікторія Олегівна

гр. МЕУП-11, ІАПО

Науковий керівник – Лебідь Т. В.

ЗАСТОСУВАННЯ МІЖНАРОДНОГО ДОСВІДУ УПРАВЛІННЯ ПРОЕКТАМИ У ВІТЧИЗНЯНОМУ МЕНЕДЖМЕНТІ

Сучасна проектна модель управління визнана однією з найбільш прогресивних управлінських технологій, що продовжує швидко розвиватися. Все більше компаній впроваджують принципи та методологію проектного менеджменту у своїй діяльності. Причому не тільки в тих напрямках бізнесу, які є традиційно проектно-орієнтованими (ІТ, будівництво, девелопмент, консалтинг тощо), а й у інших сферах (фінанси, комерція, страхування тощо). До компаній нової хвилі, які почали будувати комерційну діяльність на основі проектного підходу, відносяться підприємства сфери АПК, рітейлу, медіа і рекламного бізнесу [1].

В останні роки уряди таких країн як США, Німеччина, Японія, Франція все більш використовують у повсякденній діяльності методи і засоби управління проектами [2].

В Японії, за даними Японської асоціації Управління проектами, всі інвестиційно-будівельні проекти оцінюються і реалізуються за допомогою технологій управління проектами. Управління проектами почало активно застосовуватися в оброблювальній промисловості, сфері обслуговування, муніципальному управлінні і фінансовій сфері. Токійське відділення Інституту проектного менеджменту PMI було засновано в 1998 році, а Товариство проектного менеджменту (SPM) – створено в 1999 році [2].

Застосування практик проектного управління у Китаї почалося в 80-і роки з будівельної галузі. А починаючи з 2005 р., в цій країні здійснюється програма масштабного розвитку проектного управління.

У США практично кожен чиновник уряду має в складі набору стандартних пакетів програм на своєму персональному комп'ютері програмні засоби управління проектами. Вони використовуються не тільки для управління федеральними проектами і програмами, а й для здійснення управлінських функцій всередині урядового апарату.

У Канаді діє Офіс управління великими державними проектами, що здійснює регулярний контроль з боку держави за процесом розробки природних ресурсів. Офіс управління проектами існує в Сінгапурі. У Великобританії – Центр Великих Проектів. Проектний підхід у Франції дозволив організувати спільну роботу зацікавлених державних установ. У Катарі побудована чітка система управління портфелями проектів на державному рівні [2].

В даний час найбільш відомими і широко застосованими методами (стандартами) проектного менеджменту є: PMBOK (США), PRINCE2 (Великобританія) та P2M (Японія). Якщо перші два стандарти містять в основному інструменти (методологію), то японський підхід P2M – філософію проектного менеджменту. В американських та європейських стандартах більше уваги приділяється визначенню основних положень проектного менеджменту, процедурам управління проектами, послідовності процедур, плануванню проекту та його технічному виконанню. За японськими стандартами, проектний менеджмент відіграє роль посередника, який об'єднує і інтегрує усі чинники, які впливають на інноваційний процес і прискорюють його впровадження [1].

Особливістю P2M є те, що саме в японській моделі було детально розроблено і запропоновано п'ять нових розділів в галузі проектного менеджменту, а саме: 1) управління стратегією проекту; 2) управління фінансами проекту; 3) управління системою проекту; 4) управління взаємозв'язками проекту; 5) управління цінністю проекту [1].

Як свідчить досвід міжнародних і вітчизняних підприємств, використання проектного менеджменту – це тільки перший крок для українських підприємств до створення сучасної системи менеджменту. Застосування проектного управління, яке відповідає міжнародним стандартам, дає можливість підприємствам адаптуватись до змін у зовнішньому середовищі, знизити витрати на оперативну і проектну діяльність, знайти нові можливості на ринку [1].

За останні роки створено об'єктивні передумови для активного розвитку та застосування управління проектами в Україні. Соціально-економічний розвиток України багато в чому залежить від рівня розвитку та застосування професійного управління проектами і від кількості підготовлених керівників і фахівців, що володіють методологією і засобами управління проектами. Тому

управління проектами сьогодні потрібно ставити в розряд державної політики, як одне з найважливіших основних її напрямків.

Література:

1. Гонорська А. В. Використання проектно-програмного менеджменту у міжнародному бізнесі / А. В. Гонорська // *Міжнародна економіка та менеджмент*. – 2012. – № 4. – С. 28-31.

2. Багашова Н. В. Світові та вітчизняні тенденції розвитку управління проектами / Н. В. Багашова // *Ефективна економіка*. – 2015. – № 6.

А. Шевченко

Науковий керівник – к.е.н., ст. викладач В.В. Гуменюк

ОЦІНКА ІНВЕСТИЦІЙНОГО КЛІМАТУ В УКРАЇНІ

Наша робота присвячена актуальній на сьогоднішній день темі – іноземні інвестиції в Україні. Інвестування фінансів – це перший спосіб змусити гроші працювати, який завжди пов'язаний з ризиком.

Головним завданням при використанні прямих іноземних інвестицій є сприяння забезпеченню потреб української економіки у необхідній сировині та продукції, а головне — стимулювати розвиток економічно ефективних і конкурентоспроможних експортерів, що дало б змогу країні увійти в систему міжнародного поділу праці.

Основною ціллю державної політики є створення умов для ефективних вкладень в економіку України з-за кордону. Під ефективним вкладенням зазвичай розуміють такі інвестиції, які, окрім плати за ризик, дозволяють отримати економічну вигоду, що озадовольня єінвестора.

Завдяки дослідженням та працям експертів, доведено, що Україну можна вважати потенційно привабливою країною для інвестування. Можливість розвивати інвестиційну діяльність на всій території України підтверджується низкою факторів.

1. Сприятливі кліматичні умови.

2. Культурна спорідненість з іншими європейськими і північно-американськими країнами.

3. Демографічний фактор – Україна має високий рівень освіти населення і високу професійну підготовку інженерно-технічних працівників і робітників.

Великі можливості мають підприємства хімічного і нафтохімічного комплексу, легкої промисловості, будівельних матеріалів, машинобудування. Україна має ґрунти найвищої у світі якості (60% сільськогосподарських угідь — високородючі чорноземи). [1, с. 83].